

PUNCTUL CRITIC

**Trimestrial de diagnoză
socială, politică și culturală**

nr. 1-2 (31-32) 2020

TRIANON REMEMBER

**CORONAVIRUSUL,
INAMICUL PUBLIC
NUMĂRUL 1**

Editor: Fundația Culturală „Ideea Europeană”

Co-editor: Fundația „Platon Pardău”

EDITORIAL

- ♦ De la Trianon la COVID-19, pe cărările istoriei încercând să înțelegem provocările prezentului și perspectivele viitorului (*Mihai-Bogdan Marian*) 5

DOSAR: TRIANON REMEMBER

- ♦ Trianonul în „conștiința geopolitică” a Europei (*Ilie Bădescu*) 25
- ♦ Ordinea internațională a sistemului versaillez (*Adrian Pop*) 43
- ♦ Tratatul de pace de la Trianon – adevăruri și învățăminte în lumina istoriei (*Enache Tușa*) 53
- ♦ Conferința de Pace de la Paris: majorități, minorități și iluzia coexistenței pașnice (*Sebastian Simion*) 71
- ♦ Considerații recurente despre prăbușirea Imperiului Habsburgic și criza UE (*Cristi Pantelimon*) 85
- ♦ Năzuințe împlinite și speranțe spulberate în Trianonul de acum un veac (*Vasile Pasailă*) 96
- ♦ Ion. I.C. Brătianu, discurs istoric în Parlamentul României Unite (*Ion Calafeteanu*) 104
- ♦ „Miracolul de pe Vistula” – 100 de ani de la Războiul Polono-Sovietic (*Ion Constantin*) 115
- ♦ Prietenia nu are culoare politică (*Ovidiu Marian*) 125

DOSAR: CORONAVIRUSUL, INAMICUL PUBLIC NUMĂRUL 1

- ♦ Starea de excepție „virală” sau recursul la o altă paradigmă de guvernare (*Mihai Milca*) 131
- ♦ Reflecții și refracții în vremuri de pandemie (*Bogdan M. Popescu*) 142
- ♦ Schimbări ce se prefigurează în lumea post-COVID-19 (*Andrei Marga*) 150
- ♦ Șansa României într-un timp al turbulențelor (*Petre Roman*) 155
- ♦ Post-pandemie și schimbare socială (*Sorin Mitulescu*) 164

FONDUL ȘI FORMA

- ♦ Evoluție sau involuție decizională 2016-aprilie 2020 – Analiză diagnostic a profilului societății parlamentare românești și a mentalului socio-politic din ultima perioadă
(**Dacian Vasincu**) 177
- ♦ De la selecție la contraselecție în societatea românească
(**Gabriel Dolinschi**) 188
- ♦ Sociologia în societate – întrebuițări în jurnalismul autohton
(**Marian V. Năstase**) 201

JURNALISMUL CA MOD DE A FI

- ♦ Protecția ziariștilor aflați în zone de conflict
(**Irina Moroianu Zlătescu**) 217
- ♦ Lupta corespondenților de război pentru dreptul la o informare corectă
(**Andrei Nicolae, Georgiana Andreea Nicolae**) 225

CONEXIUNI EUROCOMUNITARE

- ♦ Locul informației în managementul pentru securitate
(**Ion-Sorin Moldovan**) 237
- ♦ Rolul controlului de tutelă administrativă asupra sistemului administrației publice (**Ionuț-Bogdan Berceanu**) 245

EVENIMENT

- ♦ Accesul la justiție (**Alexandra Bucur-Ioan**) 261

IN MEMORIAM

- ♦ Valentin Mureșan (1950-2020)
[**Prof. Em. Stoica Gheorghe (Lencan)**] 265

Trianonul în „conștiința geopolitică” a Europei

Prof. univ. dr. Ilie BĂDESCU,
membru corespondent al Academiei Române

Din lucrările Conferinței de Pace de la Paris
(semnarea Tratatului de Pace de la Trianon 1920)

MOȘTENIREA TRIANONULUI

O analiză a moștenirii Trianonului trebuie să conducă la o reiterată deslușire și asumare a semnificației acelui moment pentru toți, și pentru cei mari și pentru cei mici. Este evident pentru orice om onest că Trianonul se lasă descifrat numai dacă este plasat în contextul altor evenimente generatoare de structuri durabile,

tratatele de pace fiind exprimarea codificată a acelor evenimente. Pe de altă parte, este evident că un asemenea eveniment și expresia lui codificată se propagă în timp prin atitudini, manifestări, decizii datorate actorilor contemporani, adică urmașilor. Un Trianon neasumat postum de Franța, de America, adică de puterile care au contribuit decisiv la configurarea

Restul trianonică a Europei și-ar pierde în conștiința postumă pregnanța de mare eveniment al istoriei universale, ceea ce, evident, ar ridica problema coerenței istoriei și cumva chestiunea responsabilității în fața istoriei. Ar însemna că ceea ce ieri a fost perceput de marii actori ai Europei ca mare eveniment să treacă, prin capriciul memoriei și prin jocul de interese mici, în categoria evenimentelor irelevante. Să fie posibilă o asemenea fractură a memoriei și deci a moștenirii istorice de la o epocă la alta? Ar fi totuna cu o trădare a marilor vocații și a istoriei însăși ca dinamism și ca memorie colectivă. Răspunsul pare a fi unul afirmativ dacă ținem seama de indiferența celor două puteri în fața unor jocuri regionale și subregionale în latura de sud a Mitteleuropei, sub care, de fapt, se poate citi resurrecția paradigmei vechiului tratat Germano-Rus din 1939-40, cunoscut sub numele celor doi miniștri de externe, ori, mai spre momentul de referință, a paradigmei Păcii de la Brest-Litovsk, din decembrie 1917, dintre sovietici și germani, prin ale cărei efecte puterile contra-strategice și contraistorice ale bolșevismului mondialist au mijlocit actele de trădare a angajamentelor Rusiei în cadrul Antantei, periclitzând astfel deznodământul războiului și prelungind confruntările militare din aria central-europeană pentru aproape încă un an. Acel model de pace fixat sub forma codului ascuns în design-ul Pactului din 1939 răzbate în

spiritul unora dintre jocurile de azi din unele capitale central-europene legate și de unele inițiative geostrategice ale Moscovei. O Rusie care năzuiește, în chip natural, să devină parte din Marea Europă (după modelul Kontinentalblock-ului lui Haushofer), dar ar face jocuri care ar redeschide rănilor defectiunilor dezonorante din 1917, ar fi o Rusie care s-ar trăda pe sine, căci și-ar trăda vocația de actor geopolitic european. La rândul ei, o Americă fără memoria unor prefaceri care au schimbat fața lumii și în care a jucat rolul central ar fi o Americă diminuată, căzută din rolul asumat de putere strategică planetară. O asemenea Americă n-ar mai fi, în această speță, nici măcar o putere regională, de vreme ce n-ar vrea ori n-ar putea controla jocurile cu miză geopolitică din *subregiunea Mitteleuropei sudice*. În fond, dacă politicile acestea subregionale ar reuși, America ar fi marginalizată în inițiativele ei la scara Europei Centrale, iar România ar deveni partenerul de carton într-un joc de păpuși, adică tot o butaforie. Se cere reexaminată chestiunea Trianonului din această perspectivă, adică pornind de la *micul război rece* în chestiunea moștenirii Trianonului și în lumina ipotezei unei posibile diminuări a semnificației de fond a Trianonului în asumptiile puterilor mari sau regionale implicate în acel mare eveniment european. Un lucru este cert: puterile cu incidență globală susțin metode de „supraguvernanță” planetară, adică de control

asupra percepției globale sau planetare și deci asupra energiilor intelectuale active pe scena lumii (de scară universală). Aceste energii au îmbrăcat, în faza mediană a erei nocturne, a imperiilor „reci”, forma ideologiilor și astfel s-a derulat războiul acestora cunoscut sub denumirea de „război rece”. Ne dăm seama ușor (și repetăm ideea aceasta) că forțele care susțin manifestările stihiale aparțin puterilor care tind spre autonomie abisală (metaistorică) și care se folosesc de cele două vehicule ale lor: banii datoriilor planetare și marile tumulturi de mase, încadrabile în categoria revoltei maselor profețită de Ortega y Gasset. Ținta acestor puteri este schimbarea identităților abisale la scară colectivă și cel mai teribil experiment în această direcție a fost derulat în Rusia de către bolșevici asupra identității abisale a poporului rus. Chestiunea fusese prorocită din interiorul cercului cel mai lăuntric al Imperiului Țarist, lucru dovedit de publicarea celebrului Testament al lui Rasputin de care avea știință Țarina Alexandra fiindcă pentru ea îl redactase Rasputin în 1912 (testamentul a fost descoperit la Odessa în 1927, ne spune Jean Parvulesco, 2017, p. 79) și a fost publicat în Occident abia în 1973. Într-un fel, lucrarea abisală a puterilor nocturne a început cu marea deflagrație de anarhie, memorată o vreme sub sintagma de *mare revoluție din octombrie*, și a fost acompaniată la polul atlantist de revoluția sexuală (experimentată ca

metodă de metaguvernare în Ungaria prin inițiativa lui G. Lukacs și în Rusia sovietizată la inițiativa comisarului cultural Lunacearski), dusă la adevărare în Occidentul atlantist actual așa-dar prin revoluția sexuală, statul magic și corectitudinea politică.

TRIANONUL ȘI GÂNDITORII MONDIALI

După încheierea Primului Război Mondial (o sintagmă care acoperă sensul ascuns al acestui război mai ales că și al Doilea mare război este denumit tot război mondial perpetuându-se o indistinție metaistorică în legătură cu profilul celor două războaie, tipologic și metaistoric total diferite), scena gândirii mondiale (și deci a gânditorilor mondiali) era deja disputată de două paradigme geopolitice al căror conflict se va accentua și se va încheia cu victoria tranzitorie a uneia. Le vom denumi, pe prima paradigma westphaliană, cu o culminație confirmativă în ceea ce va fi *Europa trianonică*, și pe a doua paradigma hegemonistă sau ialteză, după numele orașului în care a fost agreat modelul unei păci bazate pe un condominium al celor mari, și deci pe sfere de influențe. Această pace iluzorie va lăsa locul chiar de a doua zi războiului al Treilea mondial, acela al ideologiilor. Paradigma hegemonistă conduce, iată, fatalmente la bipolarism sau multipolarism. Putem deja să facem o primă explicitare și să punem o primă

concluzie: resorturile care au mișcat cele două războaie au fost cu totul distincte, chiar dacă derularea și deznoământul lor a antrenat toate popoarele lumii și deci au căpătat progresiv caracter mondial. Spunând doar că au fost războaie mondiale nu lămurim decât trăsătura lor geomilitară și nimic altceva. În realitate, Primul Război Mondial a fost un **război al națiunilor împotriva imperiilor**, al forțelor obscure care s-au întors pe scena Europei, mai ales după 1815, pentru a-și disputa metaistoric controlul popoarelor. Al Doilea Război Mondializat a fost, însă, un **război al superputerilor** care, după ce s-au consolidat prin actorii lor pe scena Europei post-trianonice, vor intra în coliziune pentru hegemonie (adică pentru exclusivitatea controlului mapamondic și deci pentru tranșarea identității abisale a speciei umane, ca atare). Miza acestui al doilea război, care, după iluzoria pace ialteză (de la lalta) s-a perpetuat sub forma *Războiului Rece*, al ideologiilor, era aceasta: va mai fi omenirea formată din popoare sau **peisajul eonic** al omenirii va trebui redesenat astfel încât toată omenirea să mai fie doar un sat planetar (*global village*), cum l-a prorocit Marshall Mac-Luhan¹, adică un fel de omenire neobabeliană în care ordinea coexistențială a popoarelor și civilizațiilor va fi înlocuită

printr-o promiscuitate mapamondică sau globalizată, ca și cum globalismul ar fi incompatibil cu diversitatea și coexistențialismul. Prin urmare, între cele două războaie mondializate s-a configurat linia unei rupturi abisale care va atinge unul dintre pragurile sale de culminație tocmai în tentativele puterilor obscure din URSS-ul lui Stalin și Germania lui Hitler de a definitiva modelul unei lumi piramidale al cărei vârf ar fi urmat să fie o *megaputere hegemonică continentalistă desenată de proiectul unei Eurasii cu hegemonie ruso-germană*. Arhetipul acestui proiect se va evidenția în documentul său cel mai reprezentativ: Pactul Ribbentrop-Molotov. În felul acesta, cele două paradigme ale gândirii mondialiste, cea westphaliano-trianonică și cea ialto-malteză, vor intra în conflict. Coliziunea celor două paradigme va fi eclipsată de intrarea pe scena lumii a celeilalte paradigme hegemoniste, cea atlantistă, astfel că paradigma mediatoare, coexistențialistă, a fost umbrită de ciocnirea celor doi poli, care-și disputau nu neapărat un **model de gândire**, ci o **poziție**. Pe scena geopolitică de dimensiuni mapamondice și deci metaistorice rămăseseră doar cei doi poli și deci cele două megaputeri astfel că lumea a intrat în somnambulismul paradigmei dualiste (sub care însă se adăpostea tentația hegemonismului mondial). Secolul XX poate fi decriptat prin cele trei documente metaistorice: tratatul de pace de la Trianon,

¹ McLuhan este creditat ca fiind creatorul acestei sintagme. Vezi: *Eric McLuhan (1996)*. "The source of the term 'global village'". *McLuhan Studies (issue 2)*.

Pactul Ribbentrop-Molotov și Tratatul de pace de la Ialta (înțelegerea de la Malta este o resuscitare a arhetipului geopolitic al Ialtei). Acestea sunt documentele în care s-a concentrat marea bibliotecă neoalexandrinistă a gândirii politice și diplomatice a lumii postmoderne, cu toți gânditorii ei. În fond este vorba despre trei **arhetipuri geopolitice** care explică dinamismul ordonat sau dezordonat (seismic) al metagândirii geopolitice a lumii: **arhetipul westphaliano-trianonic**, **arhetipul eurasianist și arhetipul atlantist**. Când unul dintre cele trei arhetipuri domină spațiul de gândire, celelalte două compun ceea ce psihaanaliza metapolitică ar denumi *umbra geopolitică*. Anul 2018 românesc a avut o semnificație geopolitică arhetipală fiindcă a provocat scoaterea din umbră a arhetipului geopolitic westphalian și astfel a avertizat asupra riscului pe care-l aduce exclusivismul celor două proiecte care se ciocnesc astăzi în lume: **eurasianism versus atlantism**. În fond acest conflict este unul istoric sub care se ascunde tentativa puterilor metaistorice de a redefinii identitatea abisală a omenirii.

TRIANONUL ȘI IMPERIILE

Ordinea trianonică este rodul consensului mondial și expresia la vedere a comunității spirituale a Europei, în calitatea ei de comunitate a iudeo-creștinilor, întemeiată pe Cartea Înțeleaptă a celor cinci legăminte ale

lui Dumnezeu cu omul [legământul adamic, legământul cu Noe, legământul abrahamic, legământul celor zece porunci (prin Moise), prin care s-a deschis timpul profeției, al marilor profeți biblici, legământul cel restaurator și pe deplin confirmativ, prin Iisus Domnul, care l-a semnat cu pecetea sângelui și a trupului de pe cruce, pecetea crucii mântuitoare a neamului omenesc]. Cartea Înțelepciunii divine este, iată, și cartea Legii iudeo-creștinilor europeni. Ori de câte ori imperiul din lume s-a rupt de Imperiul din Cer, pe lume au apărut epoci ale discordiilor și tulburărilor pe care poporul indo-europenilor le-a acomodat în cele din urmă la exigențele *covenantale* ale cărții înțelepte în cadrul Păcilor europene. Aceste păci au condus succesiv spre cea crucială care a scos Europa Apusului din marea discordie a confesiunilor, adică a celor ce s-au crezut stăpânii Cărții nu slujitorii ei, pace memorată după numele orașului în care s-a ținut sfatul regilor și al principilor Europei, între care și reprezentantul Principatului Transilvaniei, Ungaria nefiind la vremea aceea o entitate geopolitică în Europa Centrală. Acea pace denuită Pacea de la Westphalia a scos Apusul din era discordiilor memorată în istorie ca epoca războaielor religioase, ultimul fiind războiul religios de 30 de ani care redeschisese răni mai vechi ale Timpului Discordiilor de 100 de ani, între 1337 și 1457, când, după stingerea dinastiei capetiene și

Respira intrarea pe scena dinastică a Casei de Valois, se deschide conflictul dintre cele două mari case dinastice, Casa de Valois și Casa Plantagenetilor, adică dintre Franța și Anglia. Dedesubtul aceluia război erau discordiile induse de una dintre provocările mereu actuale, aceea a legitimității autorității. Ori de câte ori regii sau președinții au rupt legitimitatea de rădăcina ei divină relegând-o imperiului din lume – legitimitatea autonomistă – mințile s-au încurcat, limbile s-au încălzit și, în atari situații, au fost scoase de sub stratul de praf al istoriei dreptul roman și autonomismul grecesc cu iluzia că acestea vor aduce pacea. Așa a procedat Franța după ce ultimul rege capetian a murit fără urmași și Eduard al III-lea a revendicat pentru sine pretenții la tronul Franței prin mama sa Isabela, care era sora ultimului rege (Carol al IV-lea, m. în 1328). La acel moment, a fost invocată, pentru prima oară, *legea salică* (în care se prevedea interdicția transmiterii drepturilor dinastice pe linie maternă). Ce nu se luase în seamă până la ceasul Westphaliei? Lucrul simplu, și anume că nu e suficient aranjamentul regilor fiindcă, precum se știe din Cartea Regilor a Vechiului Testament, Dumnezeu a investit poporul nu regele, pe care însă l-a îngăduit pentru că l-a cerut poporul, dar i-a averizat pe solicitanți asupra modului în care vor cădea urim-ul și tumim-ul sorții din momentul în care s-au instaurat regatele, mai precis statele autonomiste, care-și dau

singure legitimitate, fără Dumnezeu, ceea ce pune într-o lumină surprinzătoare, de maximă profetică cu valoare universală, dictonul casei regale de România: *nihil sine Deo*. Este ca și cum, prin acest *dictyon*, casa regală avertiza asupra primejdiei de a aluneca în eroarea legitimității autonome, adică bazată pe autoritatea imperiului din lume fără de legătură cu Imperiul din Cer și cu faptul elementar că **ordinea divină trece prin legământul lui Dumnezeu cu poporul**. Lucrul acesta s-a și văzut imediat în curgera Războiului de 100 de ani, când în urma victoriilor engleze regele Angliei face pacea de la Bretigny, care-i aduce suveranitatea asupra provinciilor Aquitania, comitatului Ponthieu și asupra Calais (prin care le-a asigurat englezilor controlul asupra Canalului Mânecii), dar suveranitatea englezilor era amăgitoare fiindcă în subsolul simțămintelor naționale franceze se auzeau cuvintele refuzului. Provinciile nu mai voiau să fie engleze și lucrul acesta devine răspicat prin cele spuse de notabilitățile din La Rochelle: „Ne supunem englezilor cu vorba: dar cu inima niciodată”². În general, imperiul de pe pământ ignoră faptul simplu, transmis omului prin Cartea Înțeleptă a lui Dumnezeu, și anume că ordinea Imperiului ceresc Dumnezeu o împlinește prin voința și lucrarea popoarelor, nu a regilor sau președinților. Această eroare a autonomismului

² https://www.wikiwand.com/ro/Războiul_de_100_de_Ani.

Regalist va fi corectată pentru prima dată pentru Apus în cadrul Păcii de la Westphalia și pentru răsăriteni cu aproape 500 de ani mai târziu, prin Pacea de la Trianon. Aceasta este fiica directă a Păcii de la Westphalia și nu e întâmplător că la Trianon au consimțit toate puterile lumii de pe toate continentele la principiile cele drepte cu rădăcină westphaliană și confirmare solară în și prin ordinea trianonică. Trianonul a ieșit din acest consimțământ în și prin care se adevărea voia lui Dumnezeu prin popoare și pentru popoare, care prezumă o pace a națiunilor nu a regilor sau președinților, o nouă ordine inspirată de Marea Carte Înțeleaptă a iudeo-creștinilor din care știm că voia lui Dumnezeu s-a transmis în istorie prin dreptatea și îndreptarea popoarelor, nu prin pretențiile regilor sau președinților. Trianonul înseamnă ordinea dreaptă, întemeiată pe Cartea Înțelepciunii iudeo-creștine care ne spune că dreptatea lui Dumnezeu se face prin popoare și pentru popoare, nu pentru regi, care pot fi doar instrumentele lui Dumnezeu, nu scopul lui Dumnezeu. Cei doi regi ai României moderne, Carol întemeietorul dinastiei și Ferdinand Întregitorul, au fost instrumentele binecuvântate ale lui Dumnezeu în cele două momente astrale ale neamului românesc: ieșirea din noaptea otomană prin marele război pentru Independență și întregirea României, ambele în urma unor războaie la care românii au contribuit decisiv, devenind ei

înșiși co-făuritori de stat și de destin. Prin urmare, imperiul din lume este și el doar instrument al voii divine, nu scop divin, cum sugerează interpreții Neobizanțului imperial (cu sedii terestre, maritime și/sau atmosferice), care cred că Imperiul este voia divină. Nu, imperiul și regii sau președinții nu sunt scopul lui Dumnezeu, ci instrumentele Sale, dacă se conformează voii divine, transmisă în lume prin spiritul popoarelor cinstite, care fac voia lui Dumnezeu, și deci prin dreptatea lor codificată sub formă de Carte învățătoarească în care se află cuprinse Învățăturile celor cinci Legăminte, tocmai precizate, ultimul fiind totodată împlinirea celorlalte patru anterioare, nu negarea lor.

PROIECTUL FEDERATIV AL EUROPEI. GEOPOLITICA LUMII INTEGRATE CONTRA ALTERNATIVELOR PRIMEJDIOASE

Noțiunea de „popor european” ca subiect al *Imperiului Eurasiatic al Sfârșitului*, lansată de eurasianiști, în frunte cu Jean Parvulesco, nu este chiar fantasmagorică fiindcă, în viziunea lor, acest popor, ca și alte „popoare federative”, ar fi compus din totalitatea națiunilor europene, nu dintr-o promiscuitate etno-haotică, fără identitate. Este vorba despre popor ca o comunitate de destin, circumscriind spațiul Europei Mari, care nu exclude Rusia, ci o include. Poporul iugoslav, de pildă, a fost și este un exemplu de

Respon: popor federativ. Slaviile de nord, ca și cele de sud (Yugo-slaviile) sunt și ele exemple de popoare federative. Bătălia pentru Budapesta, adică pentru contracararea proiectului bolșevic al lui Bela Kun (potrivnic spiritului westphaliano-trianonic), face parte dintre primele manifestări anticipative ale înaintării spre o *geopolitică a Lumii integrate* (având ca nucleu *Europa integrată*) și spre confirmarea unui angajament colectiv destinat contracarării unui proiect antinațional (cel leninist, susținut la acea vreme de Germania). Un asemenea proiect acționa și împotriva identității creștin-europene a noii ordini europene *in statu nascendi*, compusă din totalitatea națiunilor europene, în frunte cu națiunile Antantei rezemate pe aceeași fundație iudeo-creștină și greco-romană. Proiectul leninist năzuia să tragă o cortină de fier și deci să provoace o spărtură a Europei pe liniamentul care ar fi separat nordul de sud, dacă națiunile care făcuseră parte din cercul Puterilor centrale în cadrul Marelui Război ar fi fost sovietizate conform proiectului său. Bolșevismul, în frunte cu Lenin, a provocat marea defecțiune a modelului trianonic, rezemat pe alianța puterilor Înțelegerii, care, la vremea aceea, a Marelui Război, includea și Rusia. Abia Lenin și bolșevicii au scos Rusia din acest proiect al unei Europe trianonice integrate (desigur că schismogeneza va fi extinsă astfel că, după al Doilea Război mondializat, vor fi atrase în tragica sciziparitate și

celelalte națiuni central-europene, printr-o antilucrare dusă la capăt cu contribuția lui Churchill și prin consimțământul puterilor învingătoare). Europa trianonică n-ar fi exclus proiectul lui Nikolai al II-lea al lărgirii frontierelor europene pentru a include inelul eurasianist și pe cel indonezian din aria Pacificului de Sud. Lenin și bolșevicii, susținuți de puterile obscure, stârnite de trufia unui imperiu care tocmai muria, cel dualist, au oprit înaintarea Europei spre Asia și spre Pacific, aruncând-o într-un război civil, și astfel proiectul a putut fi reluat abia după aceea, în alte condiții, prin inițiativa unei **puteri interoceanice**, America. Abia această nouă putere mondială a putut relua proiectul inițiat în prima lui fază de către Alexandru I în cadrul Sfintei Alianțe și deci de cercul conservator din care făceau parte gânditorii Sfintei Alianțe, în frunte cu românobasarabeianul Alexandru Sturdza și cu greco-macedoneianul Capodistria. Leninismul bolșevizant și umbra lui troțkistă au scos Rusia din proiectul Europei Mari ca putere inter-oceanică. Ideea unei lumi integrate va fi relansată pe suportul Europei Atlantice, a cărei forță motrice va fi America în alianță cu Occidentul și într-o relație de confinii cu zona răsăriteană a Lumii integrate, adică cu Rusia Eurasianistă. Maurul își făcu datoria: Europa Mare a fost deja despăcată și astfel procesul înaintării spre inelul extrem eurasianist și indoneziano-australian a fost încetinit și de

fapt reasezat pe o platformă vulnerabilă, a unui spațiu de trio-confinii planetare pe care l-a descifrat Huntington prin teoria sa, a ciocnirii civilizațiilor. Înaintarea spre îndeplinirea proiectului Lumii Integrate a fost deja împinsă pe un drum cu obstacole mapamondice, ceea ce face din rememorarea lecției Trianonice un imperativ. Acestea sunt aspectele pentru care și prin care putem devoala elementele fantasmagorice, pe lângă cele realiste, în relansarea proiectului Europei Mari de către cercul eurasienștilor actuali, în frunte cu regretatul Jean Parvulesco și Alexandre Dughin. O Europă Mare fără Rusia nu este posibilă tot așa cum o Lume Integrată fără America este și ea imposibilă, încât un asemenea proiect ar fi o simplă diversiune datorată intervenției unor forțe obscure din straturile abisale ale gândirii geopolitice contemporane. Inamicii Lumii Integrate sunt mai mulți, vechi și noi, toți provenind dintr-o asumptie abisală ori stârniți pe orizontala amănitoare a unui haoticism globalist fără orizont și fără direcție. **Modelul trianonic** este singura cale spre **Geopolitica Lumii Integrate** opusă **Geopoliticii unei Mitteleurope wilhelmine**, panideologice (obsesiv visată la Budapesta), care ar stârni o instabilitate de tip pretrianonic în toată regiunea central-europeană (și nici o nouă poliție imperială n-ar putea-o reprimă), arătându-se totodată opusă și Geopoliticii ciocnirii civilizațiilor estice și vestice, pe liniamentul care separa

Europa la 1500, ceea ce ar împinge europenii la instabilitatea prewestphaliană, adică și mai adânc. O asemenea instabilitate nici chiar America, cu corectitudinea politică redevenită și deci renovată (dar nu mai puțin nefirească), n-ar mai putea s-o gestioneze. Modelul trianonic se află în opoziție și cu geopolitica blocului continental eurasiatic, germano-rus, așa cum a fost el ilustrat prin Pactul Ribbentrop-Molotov de la 1939-40. *Prin urmare, cele trei imperii invocate de Parvulescu, Imperiul German, Imperiul Austriac și Imperiul Rus, nu pot deține nici potențialul relansării procesului de înaintare spre Lumea Integrată și nici vocația unui nou început.* Aceste imperii de imitație sunt fantezmele unor mișcări istorice depășite, survenite pe parcursul ascensiunii spre unitate a marii structuri europene, și lor le lipsește tocmai vocația unității fiindcă s-au nutrit exclusiv din vocația hegemoniei. Un Kontinental-block, imaginat de Haushofer, fondat pe asemenea falii s-ar prăbuși mai repede decât s-a prăbușit monstruoasa eroare numită Uniune Sovietică, edificată pe cea mai absurdă falsificare, mutilantă, a sufletului uni mare popor creștin, poporul rus (mutilare extinsă apoi și asupra micilor popoare creștine ale Europei Centrale și de Sud-Est). Este suficient să cercetăm în adâncime biografia celui mai reprezentativ sfânt martir al Rusiei sovietizate, savant și preot în aceeași făptură mărturisitoare, și anume Sf. Luca al

Resp. Crimeei, pentru a realiza ce forță întu-
necată pusese stăpânire, prin sovietism, pe unul dintre cele mai reprezentative popoare ortodoxe, poporul rus. Mult mai clar, deși este umbrit de cercurile neotroțkiste din universitățile americane ale zilei, este proiectul american al unei Lumi Integrate, cu condiția de a găsi resursele de gândire ale geopoliticii coexistențialiste în locul celor două ispite pseudomondialiste: cea a globalismului hegemonic și pe cea a noilor cortine de fier, survenite pe liniamentele care despart civilizațiile actuale. Geopolitica Lumii Integrate ar include Eurasia și America, având Atlanticul ca pe un „lac interior” și Pacificul ca ocean înconjurător. Drumul spre Lumea Integrată va trebui să treacă de cele două mari obstacole, poate trei: obstacolul ciocnirilor reluate Est-Vest, Nord-Sud, obstacolul hegemonist și obstacolul regionalist al resuscitării Imperiilor de imitație defuncte care-și dispută panideologic spațiile Europei centrale, nordice și sudice. Toate acestea s-ar constitui în periculoase refracții geopolitice care ar întârzia un proiect de amploare mapamondică fiindcă l-ar devia pentru perioade greu de determinat, aducând în plus și marile pericole ale unor asemenea deviații (prăbușire unor ecosisteme de mare amploare, dispariții de popoare și deci de fragmente ale marelui patrimoniu civilizațional al omenirii, transgresarea limitelor planetare – planetary boundaries – ale echilibrului vieții pe pământ etc.).

Aniversarea a 100 de ani de la Marea Unire și acum, în 2020, a 100 de ani de la Trianon reprezintă evenimente cu semnificații geopolitice care trec de frontierele României și de cercul strâmt al relației micro-regionale dintre români și unguri, deformată grotesc de minți înfierbântate de stihia mediocră a unei fantasme pseudopolitice în care doarme o defunctă panidee. Chestiunea modelului trianonic trimite direct la o conștiință geopolitică ce susține, singură, înaintarea popoarelor europene spre triumful geopoliticii Lumii Integrate. Europa trianonică a fost prima exprimare confirmativă a unei noi conștiințe geopolitice și a unui model de lume integrată *in statu nascendi*. Totodată, această nouă realitate și nouă conștiință mondialistă a stârnit și reactivitatea inamicilor vechi și noi, începând cu cei din zonele lacustre ale unor forțe obscure care năzuiesc să schimbe identitatea abisală a popoarelor europene, începând cu cele răsăritene. Putem vorbi, așadar, despre o epistemologie a cunoașterii iluminate a adevăratei lumi noi, a Lumii Integrate de mâine, care depinde tocmai de triumful geopoliticii Trianoului, a conștiinței geopolitice trianonice.